

РЕШЕНИЕ

№ 2541

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10378** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на П. С. К. срещу решение № 1280/24.8.2018 г., с което е потвърден ревизионен акт /РА/ № Р-22002217007913-091-001/14.6.2018 г., с който е ангажирана отговорността му на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК.

Жалбоподателят твърди, че не следва да носи отговорност на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК. Безспорен е само един от елементите на фактическия му състав, а именно – че е бил управител на посоченото СД за процесния период - февруари и март 2016 г.. По делото обаче следва да се установи от страна на органа по приходите, че вследствие на разпоредителните действия на дружеството /които не оспорва/ се е стигнало до такова намаление на имуществото на дружеството, именно което е причина да не могат да се съберат установени вземания спрямо него, като това поведение следва да е единствена причина. Следва да бъде установено и наличието на недобросъвестност от страна на управителния орган. Последните обстоятелства твърди, че не са доказани. Данъчните органи са базирали изводите си на изготвена съдебна експертиза от вещо лице строителен инженер; няма икономическа специалност, за да даде оценка на стойността на активите. Използвало е само част от събраните доказателства; не е отчетено, че отчуждените недвижими имоти са обременени с тежести – ипотека, както и уговореният начин за плащане съобразно договора за покупко-продажба, обективизиран в нотариалния акт – имуществото е прехвърлено на цена до размера на задълженията на СД към банката. Намаляването на

имуществото не е причина, поради която не могат да се платят задълженията доколкото е налице и договорна ипотека с банката. Ето защо моли да се отмени оспорения акт. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. я оспорва. Счита, че жалбата е неоснователна. Ревизионният акт е издаден при правилно прилагана на материално-правнит еразпоредби. Претендира разноски

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002217007913-020-001/15.11.2017 г., е възложено извършването на ревизия на П. С. К. за ангажиране на отговорността му по реда на чл. 19 ДОПК за задълженията на [фирма] за за периодите м. февруари и м. март 2016 г. Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 ДОПК.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ №Р-22002217007913-092-001/9.5.2018 г.

Ревизията е приключила с РА №Р-22002217007913-091-001/14.6.2018 г., издаден от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и В. В. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

С оспорвания ревизионен акт на жалбоподателя е ангажирана отговорност по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК за ДДС в размер на 217611,35 лв., за данъчен период м. февруари 2016 г.

Установено е, а и не се спори, че за посочения период жалбоподателят П. К. е бил управител на [фирма] /въз основа на справка от търговския регистър/, поради което и е направен извод, че отговаря за задълженията на дружеството по смисъла на чл. 145 ТЗ./ . Управителят и контролорът отговарят имуществено за причинени на дружеството вреди./

Срещу процесното СД е било образувано производство по принудително изпълнение – по изп.д. №[ЕИК]/2016 г. за 1 146 249 лв. главница и 197 265,61 лв. лихви към 13.2.2017 г. Удовлетворяването на вземанията по това изпълнително дело е бил овъзпрепятствано поради липсата на имущество на СД /то е било отчуждено през 2016 г./

За периода 1.1.2014 г. – 31.8.2015 г. СД не е декларирало в отчетните регистри по чл. 124, ал. 1, т. 2 ЗДДС дължим ДДС общо в размер на 699 732,52 лв. по фактури, издадени от [фирма]. Тези фактури са били декларирани през м. февруари 2016 г, като по тях общо е дължим ДДС от 738 349,74 лв. С коригираща декларация по ЗДДС за м. март 2016 г. дружеството е декларирало ДДС за внасяне 354 434,18 лв. От дължимия данък за двата периода са внесени общо 2002,32 лв., като остава данък за внасяне от 1 090 781,60 лв.

Установява се също така, че Д. С. К. и П. С. К., в качеството им на съдружници и управители в СД, видно от нотариален акт № 55/18.2.2016 г., са продали недвижими имоти на [фирма] за сумата от 1047500 лв., като сумата от 1000 лв. – по банков път, а за остатъка – чрез встъпване/заместване вместо плащане пред кредитора ОББ АД. С нот.акт за поправка № 55/2016 г. е премахнато договореното плащане чрез встъпване/заместване.

Установява се свързаност между съпругите на управителите на дружеството продавач и представляващите купувача. Съпругата на Д. С. К. – М. Х. П. е дъщеря на Ц. Н. П., представляваща купувача и собственик на 24 от общо 50 акции на купувача. Л. Г. М. –

представляващ същия купувач и собственик на 24 акции е баща на съпругата на П. С. К. – Р. Л. К..

Общата стойност на продадените активи е била 1 131 416,65 лв. без ДДС.

Изготвено е заключение по експертиза, извършена от инж. Е. Ф. К., в което са определени пазарните цени по смисъла на § 1, т. 14 от ДР на ЗКПО на продадени недвижими имоти, машини, технологично оборудване. В това заключение, базирано на метода на сравнимите неконтролирани цени и методът на увеличената стойност, са посочени пазарните стойности на отчуждените недвижими имоти, МПС и технологично оборудване, като общата им стойност е прието, че надвишава значително стойността, на която са били сключени сделките. Прието е /като са взети предвид най-ниските предложени стойности/, че общата пазарна цена на активите надвишава с 217611,35 лв. стойността на продажбената.

При така изложената фактическа обстановка, органите по приходите са счели, че от обективна страна са налице всички предпоставки за ангажиране на отговорността на жалбоподателя по реда на чл. 177, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС за дължимия, но невнесен от доставчика данък върху добавената стойност, начислен по процесните фактури-лицата са свързани по такъв начин, че им е било известно това, че данъкът няма да бъде внесен.

При административното обжалване на ревизионния акт е прието, че жалбата е неоснователна – налице са предпоставките на чл. 19, ал. 2 от ЗДДС за ангажиране на предвидената там отговорност .

В съдебното производство е прието заключение по съдебно-оценителска експертиза от вещо лице инж. А. Ж. А., която дава заключение за пазарната стойност на продадените два недвижими имоти, ведно с построените в тях сгради по метода на сравнимите контролирани цени и метода на увеличената стойност. Стойността на недвижимите имоти, предмет на нот.акт № 55/2016 г. е общо в размер на 744450,44 лв. Прието е заключение по съдебна автотехническа експертиза, от което се установява, че стойността на 6 бр. МПС, които са били отчуждени от СД са съответно 7100 лв., 3800 лв., 5500 лв., 6100 лв., 16600 лв. и 9600 лв. или общата стойност на автомобилите е 48700 лв.

Видно от РД /л. 51/ за пазарна цена на автомобилите е приета най-ниската предложена граница /28511лв. общо/, като дори и горната граница е по-ниска от предложената от вещото лице стойност.

При така установеното съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество, съдът намира, че жалбата е неоснователна. Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП.

Издаден е в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид нормата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА.

Мотивите на РД са и мотиви на РА. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 от Закона за електронния документ и електронния подпис, възпроизведени на хартиен носител.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения.

От материално-правна страна.

Съгласно дейвалата към процесния период /февруари и март 2016 г./ норма на чл. 19, ал. 2 ДОПК, който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурис, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 недоброръчно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото. Отговорността е до размера на намалението на имуществото.

В случая е безспорен първият от елементите на фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК – ревизираното лице е било управител на търговско дружество. Като управител на събирателно дружество /СД/ жалбоподателят отговаря със своето имущество, неограничено и солидарно с другите съдружници за задълженията на самото СД /така чл. 76, чл. 88, чл. 92 и чл. 145,ТЗ/.

По безспорен и категоричен начин се установява, че СД, представлявано към момента на прехвърлянето от жалбоподателя, е извършил разпоредителните сделки с недвижими имоти, МПС и оборудване, подробно описвани в оспораните актове. Спорно по делото е дали отчужденото имущество е било отчуждено на цени значително по-ниски от пазарните.

В тази връзка по искане на жалбоподателя е допуснато изслушване на две съдебни експетизи.

По отношение на МПС се установява /видно от заключението по САТЕ/, че общата стойност на автомобилите е 48700 лв. Видно от РД /л. 51/ за пазарна цена на автомобилите е приета най-ниската предложена граница /28 511 лв. общо, а най-високата е 34213 лв./. Същевременно, се установява, че [фирма] /така фактура № 46741/10.2.2016 г./ е прехвърлил шестте броя притежавани от него автомобили на учреденото на 21.1.2016 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] за сумата от 3416,67 лв. Доколкото тази стойност, съпоставена с възприетата най-ниска установена по делото – тази от 28511 лв., е с около 9 пъти по-ниска, следва да се приеме, че е налице предвидената от закона значителна разлика.

По отношение на недвижимите имоти. Съгласно нот.акт № 55/2016 г. стойността на двата продаваеми недвижими имота е била уговорена в размер на 973000 и 75000 или общо 1 048 000 лв., като сумата от 1000 лв. – по банков път, а за остатъка – чрез встъпване/заместване вместо плащане пред кредитора ОББ АД. С нот.акт за поправка № 55/2016 г. е премахнато договореното плащане чрез встъпване/заместване, а е посочено, че е налице единствено встъпване.

Доколкото плащането е уговорено, че следва да става чрез встъпване, приложение следва да намери чл. 101 ЗЗД – третото лице купувач встъпва като съдлъжник по

отношение на задължението към ипотекарния кредитор. Съгласно изр. последно първоначалният длъжник и встъпилото лице отговарят към кредитора като солидарни длъжници. Същевременно обаче, съгласно чл. 136 ЗЗД вземанията на държавата за данъци върху определен имот се ползват с право на предпочитително удовлетворение пред вземанията, обезпечени с ипотека /т. 2 и 3/.

Видно от РД и от доказателствата по делото е прието, че пазарната стойност на недвижимите имоти към датата на прехвърлителната сделка е следвало да е от 1 170 307 лв. до 1 525 811 лв.

Видно от приетата по делото съдебно-оценителска експертиза, е прието, че пазарната стойност общо на двата имота следва да е в размер на 744 450,44 лв. В тази стойност обаче не е включена стойността на съоръженията, трайно прикрепени към сградите, предмет на нотариалния акт за поправка, цитиран по-горе – вентилационна и климатична инсталация, приемни хладилници, шокови хладилници, технологични хладилници и експедиционни хладилници. Не е дадена оценка на трафопост със захранващ кабел.

Ето защо и като обща стойност на недвижимите имоти заедно с трайно прикрепеното оборудване следва да се приеме стойността от експертизата, направена в ревизионното производство, доколкото тя е пълна и отразява всички отчуждени вещи.

По отношение на стойността на продаденото оборудване. Сключен е договор от 16.2.2016 г. /така фактура № 46874/29.2.2016 г./ за покупко-продажба на машини и помощни технически средства за сумата от 80 000 лв. без ДДС. Утановява се от съдебната експертиза в ревизионното производство, че технологичното оборудване следва да е на стойност от 150 210 лв. до 225 115 лв.

Следователно, ако се приеме най-ниската стойност, следва да се направи извод, че е налице значително надвишаване доколкото продаваемата стойност е наполовина от най-ниската приета за пазарна цена съгласно заключението по експертизата в ревизионното производство.

С оглед на изложеното съдът намира, че в действителност общата стойност на имуществото на СД – задължено за ДДС лице, е намаляло. Това от своя страна е пречка за принудително изпълнение по цитираното по-горе изп.д. за посочените вземания, по смисъла на чл. 19, ал. 2 ЗЗД.

Предвид изложното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 19, ал. 2 ДОПК, като отговорността на жалбоподателя следва да се ангажира до стойността на намаленото имущество, поради което следва да се приеме, че жалбата е неоснователна.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което предвид изхода на спора следва да бъде уважено в размер на 4706,11 /съответно на интереса -217611,35 лв./ съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Въз основа на тези мотиви и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд София-град, първо отделение, 64 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. К., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 1280/24.8.2018 г., с което е потвърден ревизионен акт /РА/ № Р-22002217007913-091-001/14.6.2018 г.

ОСЪЖДА П. С. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно -

осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 4870,45 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

При подаване на касационна жалба същата следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 1740,89 лв. При невнасяне на дължимата държавна такса жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: